

STOPINJICE

GLASILO ZAVODA »MIHA PINTER«
DOBRNA

1

MOJE NAJLEPŠE DOŽIVETJE

Moje najlepše doživetje v lanskem letu je bilo sodelovanje na športnih igrah v Ljubljani.

Na otvoritvi sem nosil zastavo našega doma.

Tekmovali smo v skoku v dolžino, metu kroglice in v teku.

Domov smo prinesli veliko medalj in pokal za osvojeno drugo mesto. Vesel sem, ker bodo letos športne igre v Dobrni. Želim si na njih znova sodelovati.

Bauman Leon

17 let

Tem učencem 3. A

V domu sem radnje leta.

Skoraj vsak dan pomagam pri različnih opravilih hišniku, ki me je že veliko naučil. Znam razmenjati gume na kolesu, pleskati, nabijati.

V prostem času najraje poslušam glasbo.

Imam precej svojih kosov. Želim si imeti svoj radio.

Mihelak Darko

18 let

ZAČETEK JE TEŽAK

Robija je pripeljala mama. Stiskal se je k njej, v njegovih očeh se je zrcalil nemir, strah. V razred ni maral. Otroci, ki jih je fantov prihod zmotil pri igri, so ga radovedno obstopili. Ponudila sem mu igrače, mu prijazno prigovarjala in prepričevala, naj se nam pridruži. A on se je še bolj oklenil matere. Z vsem svojim bistvom je odklanjal vse, kar mu je bilo novo. Zanj smo bili vsi, otroci in tovarišice, tujci, ki ga bomo ločili od matere.

Še sem poskušala s prigovarjanjem. Po nekaj brezuspešnih poskusih, da bi obstal pri nas, sem se nazadnje oprijela maminega predloga. Fanta sem stisnila k sebi, ona pa je dobesedno zbežala ven.

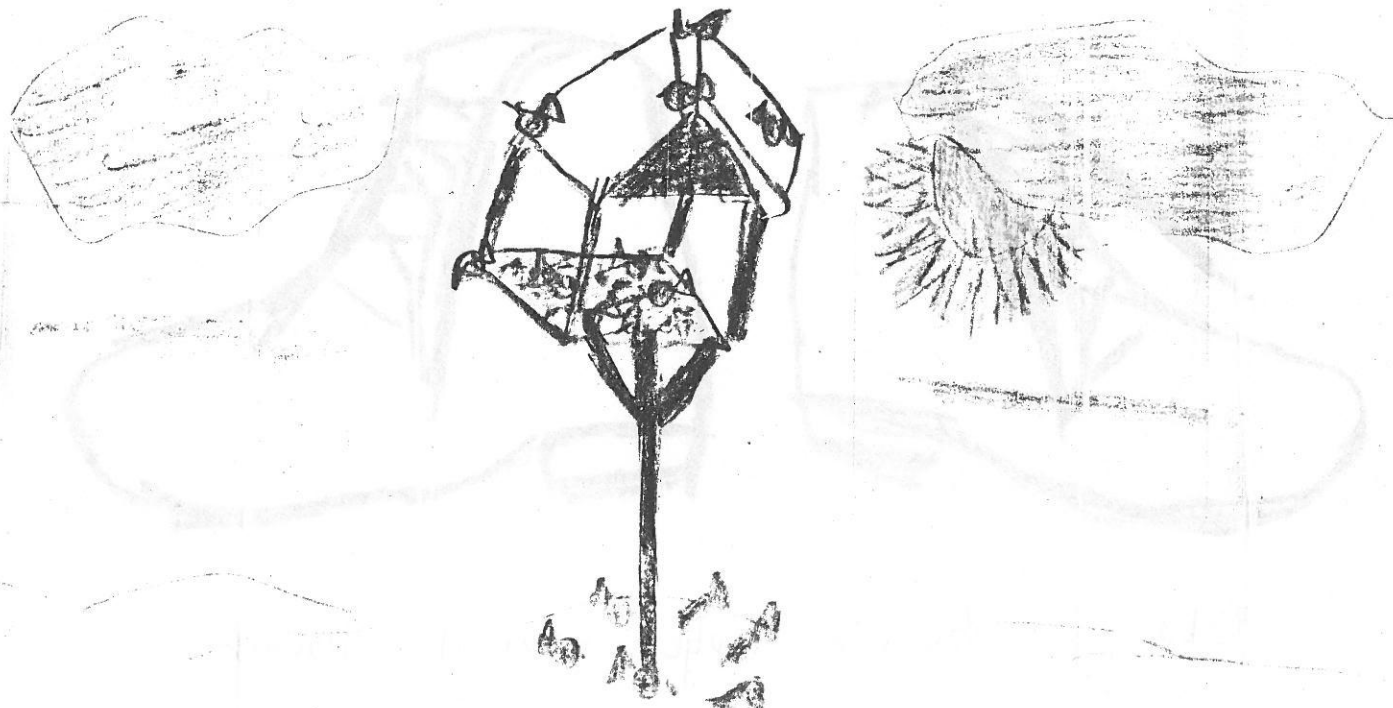
Sledile so neskončno dolge minute joka, vpitja, trganja stran. Odklanjal je vse. Da je postalo vse še hujše, je začela jokati še deklica, ki se je pred prihodom fanta že malo potolažila. Oba sta zdaj glasno kričala in brezglavo tekala sem in tja. Hotela sta ven. Imela sem občutek, da se sploh več ne kontrolirata.

Počasi se je Robi umirjal (in tudi deklica). Hlipajoč in utrujen je obslonel na vratih. Stopila sem k njemu in ga stisnila k sebi. Tokrat me ni odrinil. Prešinila me je iskrica upanja, da nas bo mogoče le sprejel.

Proti koncu dopoldneva je že začel opazovati bodoče sošolce, čeprav le iz mojega naročja. Tistega dne sem odhajala iz službe utrujena, a srečna. Vedela sem, da bo Robi sčasoma sprejel "drugi dom".

Minilo je že pol leta. Fant rad prihaja k nam. Občasno se še pojavljajo krize. Pogosto podaljšuje slovo od mame. Tudi med tednom se večkrat spomni na dom. A se večinoma potolaži, saj smo medtem postali prijatelji. Prijatelji, s katerimi se igra, telovadi, riše, uči. Njegovi domači vsak petek prihajajo ponj. To mu daje potrdilo, da je še prav tako njihov kot prej.

Robijeva tovarišica

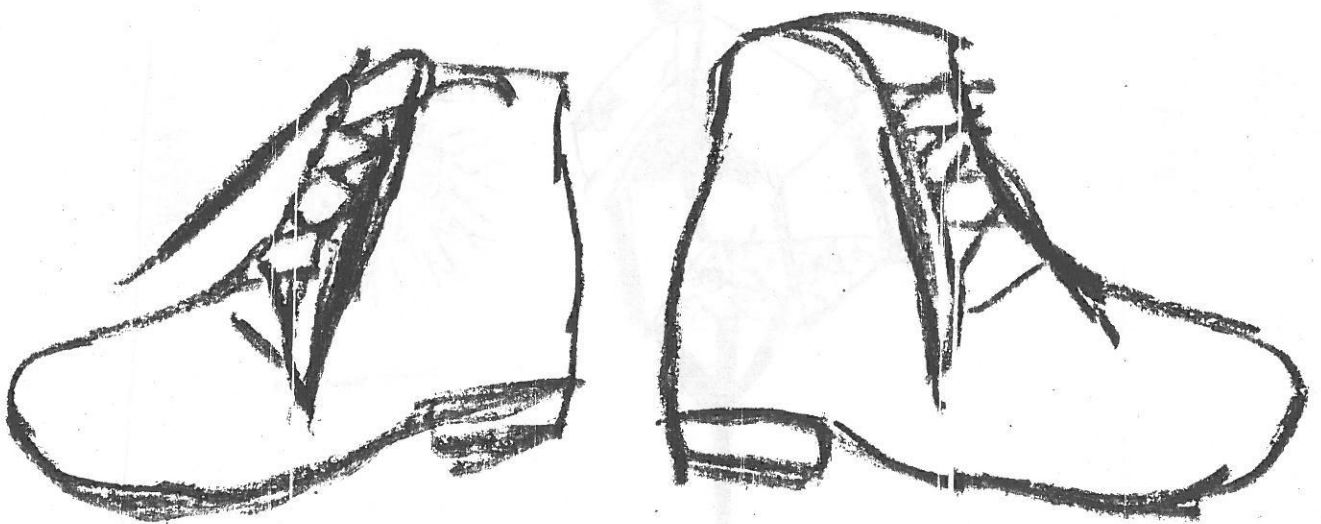

LEON

VEŠNINI MODRI ČEVLJI

Vesna ima lepe modre čevlje. V njih je prav živahna. To so ortopedski čevlji, ki ji pomagajo, da bi se ji stopalo, ki je izvezito ploško, se lahko pravilno oblikovalo, da bi bile njene stopinje, kovački bolj varni in prijetni. Čevlji niso kupljeni v trgovini, ampak so posebej za njo, po zdravniškem - ortopednem receptu, izdelani v invalidski delavnici v Celju.

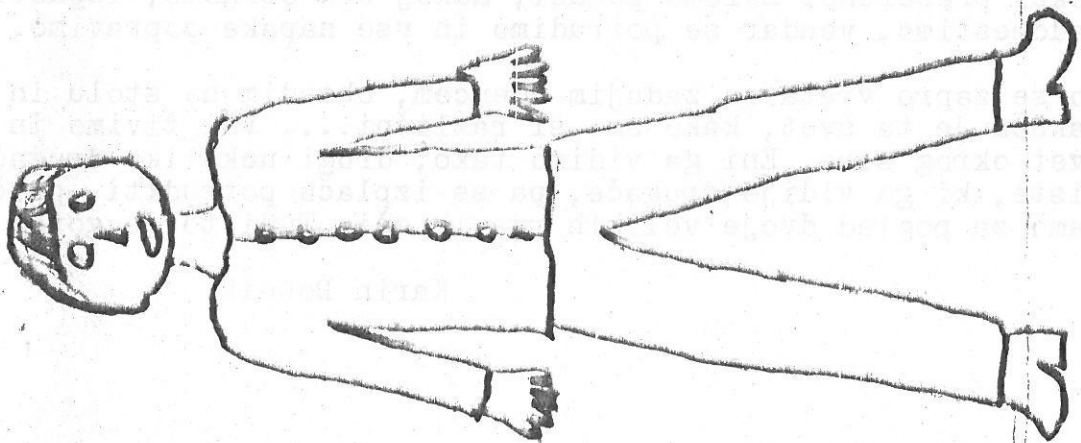
V našem zavodu nosi ortopedske čevlje kar dvajset otrok: Dušan ima rjave, Andrej črne, Janja rdeče..., Vesna ima modre. Z njimi so njene in stopinje ostalih otrok varnejše, pa tudi zelo čedni so v njih.

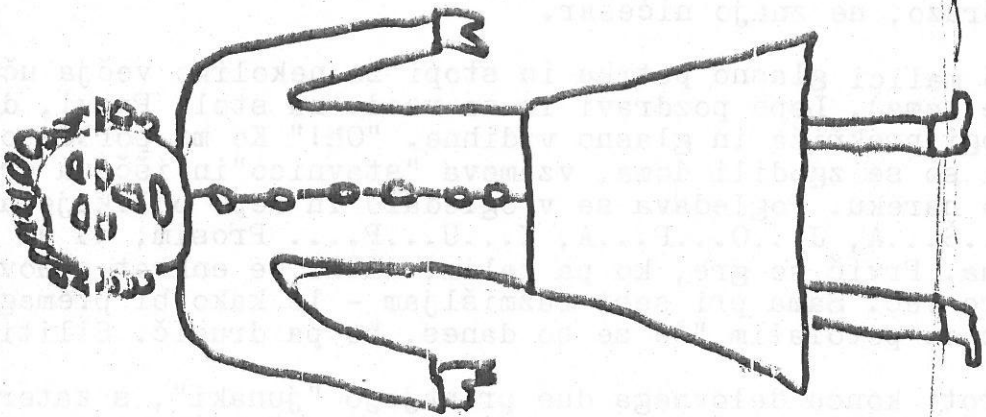
Tako je Vesnine čevlje navisak Davinka.

Spinal

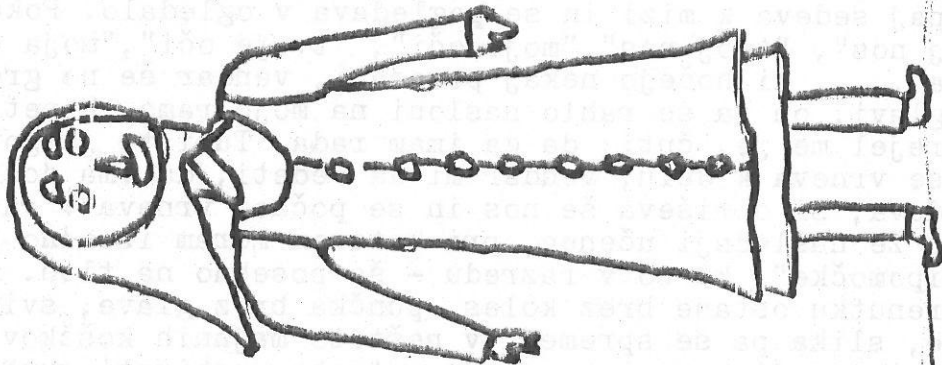
Maja družina

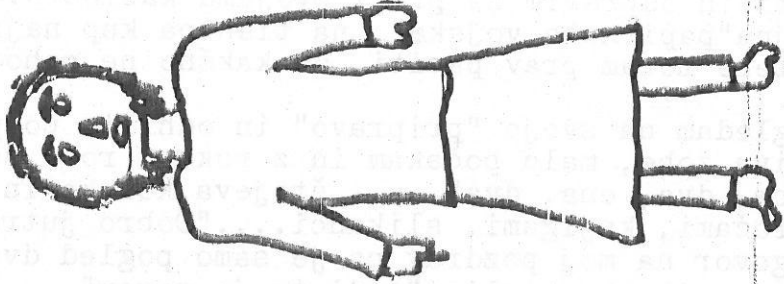
Ata
Ludvik

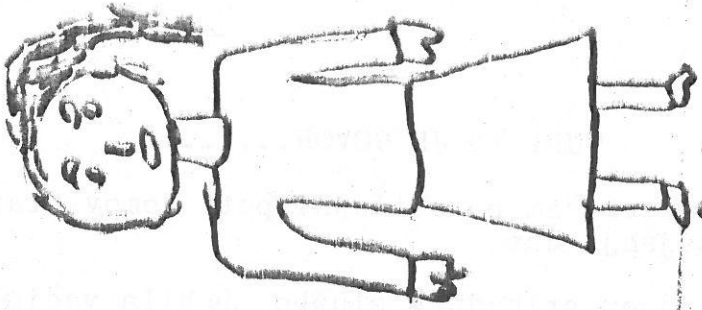
Mama
Veronika

Teta
Franciska

Tata
Darinka

Leta
Andreja

TUDI TO JE GOVOR.....

Ko se vračam po običajni poti domov, razmišljam, kaj mi je prinesel danajšnji dan.

Ob mojem prihodu v službo je bila večina otrok še na zajtrku, posamezniki pa so že prihajali iz jedilnice. "Dobro jutro" se pozdravimo in odpravim se proti svojemu kabinetu. Na mizi me čaka običajna "papirnata vojska", na tleh pa kup najrazličnejših igrač, na katere moram prav paziti, da kakšno ne pohodim.

Pogledam na svojo "pripravo" in odhitim po prvega učenca. Že si umiva zobe, malo počakam in z roko v roki se vračava po stopnicah. "Ena, dva, ena, dva".....štejeva korake in kmalu sva med številnimi igračami, knjigami, slikanci...."Dobro jutro" pozdravim še enkrat, odgovor na moj pozdrav pa je samo pogled dvoje velikih rjavih oči. Sama pri sebi mislim "tudi to je govor"....

Skupaj sedeva k mizi in se pogledava v ogledalo. Pokaževa in primeva "moj nos", "tvoj nos", "moje oči", "tvoje oči", "moja usta", "tvoja usta"...., ki hočejo nekaj povedati, vendar še ne gre. Pobožam ga po glavi, on pa se rahlo nasloni na mojo ramo. Zopet razmišljam "sprejel me je, čuti, da ga imam rada. Tudi to je govor." Rada bi, da se vrneva k delu, vendar mi da vedeti, da ima dosti. Preden odideva, si obriševa še nos in se počasi vrneva v razred. Tam me čaka že naslednji učenec, pri katerem moram izredno paziti na vse "pripomočke", ki so v razredu - še posebno na tleh. Avtomobilček v trenutku ostane brez koles, punčka brez glave, svinčnik brez konice, slika pa se spremeni v nešteto majhnih koščkov. Ti majhni prstki naredijo vse, ko pa je potrebno pobirati gumbe, fižol ali koruzo, ne znajo ničesar.

Po malici glasno potrka in stopi že nekoliko večja učenka! (pride že sama). Lepo pozdravi in se vsede na stol. Pravi, da je "ženska", nogi prekriža in glasno vzdihne. "Oh!" Ko mi poroča o vseh dogodkih, ki so se zgodili doma, vzameva "stavnico" in iščeva črke - "sličice" po nareku. Pogledava se v ogledalo in lepo oblikujeva besedo H...I...Š...A, J...O...P...A, K...U...P.... Prosim, da jo ponovi še ona. Prvič še gre, ko pa želim, da bi še enkrat ponovila, že ne gre več. Sama pri sebi razmišljam - le kako bi premagala to oviro in se potolažim "če ne bo danes, bo pa drugič. Siliti jo ne smem."

Proti koncu delovnega dne prihajajo "junaki", s katerimi lahko nekaj preberemo. Beremo počasi, nekaj črk obrnemo, izpustimo ali nadomestimo, vendar se potrudimo in vse napake popravimo.

Ko se zapro vrata za zadnjim učencem, obsedim na stolu in razmišljam. Kakšen je ta svet, kako smo si različni.... Vsi živimo in gledamo svet okrog sebe. Eni ga vidimo tako, drugi nekoliko drugače. Za tiste, ki ga vidijo drugače, pa se izplača potruditi, pa četudi samo za pogled dvoje velikih rjavih oči. Tudi to je govor.....

Karin Dobnik

MOJA DRUŽINA

Sem iz Zgornje Koroče,
Doma imam mamo, ata,
sestra Andreja in teta
Franciška. Stanujemo v
hiši. Kraven hiše je hlev.
Domov grem vsakih 14 dni.
Kokrat pomagam pri delu v
hlevu, pospravljam in gledam
televizija.

Dajāman Darinka

15 let

MOJA POT DOMOV

DOMOV POTUJEM SAM.
DO CELJA SE PELJEM Z
AVTOBUSOM. V CELJU
GREM NA ŽELEZNIŠKO
POSTAJO. TU POČAKAM
VLAK. VLAK PRIPELJE
NA PERO N 4. MED VOŽNJO
DO SEVNICE ŠTEJEM
POSTAJE. VOŽNJA MI
HITRO MINE. DODOMA
MORAM PEŠAČITI POL URE.
V ČASIH MI KDO USTAVI
Z AVTOM.

JOŽEK STAROVEŠKI 17 LET

POJ DOMOV IN NAZAJ!

Notranjo organizacijo dela in življenja v domu ter vsebino programov načrtujemo tako, da želimo v največji možni meri upoštevati sposobnosti in posebne osebne lastnosti otrok in jih zadovoljiti. Zavedamo se, da so to osebe, ki potrebujejo toplo razumevanje in materinsko ljubezen na eni strani ter nevsiljivo, vendar dosledno vodenje na drugi strani, če hočemo, da jim bi "dom" pomenil drugi dom.

Ob načrtnem delu, pa si tudi vsi prizadevamo, da otroci ne bi izgubili stika s starši in da se s tem zadovoljijo čustvene potrebe tako otrok, kot staršev.

V domsko oskrbo je v letošnjem šolskem letu vključenih 68 otrok iz 11 občin. Iz občine Celje 13 otrok, Šentjur 6, Šmarje 10, Slov. Konjice 7, Žalec 9, Slov. Bistrica 5, Laško 4, Mozirje 6, Maribor 4, Ševnica 2 in iz Titovega Velenja 2 otroka.

Domov odhaja redno vse vikende 30 otrok, na 14 dni 27 otrok in 1-krat mesečno 11 otrok. Na odhode domov vpliva več dejavnikov, tako oddaljenost, stroški potovanja, težavnost otrok.....

V času splošne gospodarske krize, žal ugotavljamo, da so prav finančna sredstva v večini primerov vzrok, da želja po pogostejših odhodih domov ni uresničljiva.

Za otroke iz konjiške in mozirske občine je organiziran prevoz s kombijem na štirinajst dni, kar je staršem v veliko pomoč in olajšanje. Stroške prevoza krije izobraževalna skupnost ali skrbstvo posamezne občine. S starši otrok iz občine Šentjur, Šmarje in Žalec si preko sekcij društva za pomoč duševno prizadetih iz teh občin, prizadevamo za organizacijo prevozov s kombijem in upamo, da nam bo to uspelo za prihodnje šolsko leto.

Starši pa si pomagajo tudi med seboj tako, da tisti, ki imajo lasten prevoz ali pa so vezani na redne avtobusne zveze odpeljejo otroka, ki stanuje v njihovi bližini ali je del poti skupen. Menimo, da bi lahko poiskali še kakšno možnost za medsebojno pomoč.

Nekaj otrok pa potuje tudi samostojno, večina na relaciji Celje-Dobrna, kar pa brez razumevanja in pomoči delavcev Izletnika ne bi bilo možno.

Strokovna spoznanja nas usmerjajo, da tudi težje duševno prizadet otrok in otrok s kombiniranimi motnjami bolje napreduje, če se ohranjajo redni stiki s starši. Da pa funkcioniranje družine ni povsem porušeno se zavzemamo za redne odhode 1-krat na mesec ali na 14 dni za časovno krajše obdobje.

Starši imajo tako možnost, da si organizirajo življenje in vsakdanje delo tako, da čas ko je otrok v družini lahko resnično posvetijo njemu in ohranjajo primerno raven kvalitete življenja. Tako tudi v mesecu avgustu, ko je naša ustanova zaprta, poskrbimo za namestitev teh otrok v zavodu v Črni na Koroškem ali Dornavi.

Prav za starše teh otrok, ki nimajo lastnega prevoza je potovanje zelo obremenjujoče, saj so ob lastni bolečini, da je njihov otrok drugačen, še pogosto izpostavljeni nerazumevanju okolja.

Zato zaupajmo v prihodnost in dobronamernost vsah, da bi bili zagotovljeni organizirani prevozi s kombijem in druge oblike pomoči za vse otroke.

KAKO SE NAM KAJE PRIHODNOST

Od ustanovitve prvega oddelka za DU leta 1975 je zavod Miha Pinter postopno spreminjal dejavnost za potrebe zmerno in težje duševno prizadetih otrok. Kakor je bil prehod povezan s številnimi težavami je bil po svoje tudi poučen. Dejavnost je bila strokovno utemeljena s programom in podprta s poglobljanjem, prilagajanjem znanih metod, z iskanjem učinkovitih pristopov in z sbiranjem ter prenašanjem dragocenih praktičnih izkušenj s teže prizadetimi in kombinirano motenimi otroki.

Kadrovske prilagoditve z okrepljenim strokovnim delom in vrsto tehničnih posegov v zgradbi so zagotovili kolikor toliko primerne pogoje za obravnavo prizadetih otrok.

Pogled naprej nam ponuja pričakovani razvoj. Sodobne strokovne usmeritve so izhodišče dejavnosti. Le ta pa bo ob tem morala upoštevati odvisnost od materialnega stanja družbe in njenega odnosa do prizadetosti.

Tem dejavnikom - ob še nekaterih drugih je moč pripisati že dosedanja odstopanja od načrtane preusmeritve.

Nadaljnja perspektiva zavoda se odpira tudi ob primerjavi števila otrok, po kategorijah oddelkov in številu zaposlenih.

LETO 1980

Število učencev		Oddelki		Zaposleni	
POŠ	ODU	POŠ	ODU	Neposr. delo z otroki	Teh. kader
61	31	6	4	21	10

LETO 1985

Število učencev		Oddelki		Zaposleni	
DU		DU		Neposr. delo z otroki	Teh. kader
64		10		25	11

LETO 1990

Število učencev		Oddelki		Zaposleni	
OU	DU	OU	DU	Neposr. delo z otroki	Teh. kader
12	57	3	8	32 + 2	11

Strokovna prizadevanja vodijo v razširjanje dnevnih oddelkov usposabljanja - bliže domov otrok. Za zavod bo to pomenilo upadanje števila zmerno duševno prizadetih in povečanje števila težje prizadetih in kombinirano motenih.

Tako se bomo v trajnem procesu razvoja in spreminjanja ponovno spoprijeli s poglobljanjem znanja o potrebah in možnostih zahtevnejše skupine otrok; z ustreznimi programi, novimi kadrovskimi in prostorskimi rešitvami ter razširjanju strokovnih povezav. Čaka nas delo, ki bo terjalo od strokovnih delavcev dodaten študij, izvirne postopke in veliko osebno zavzetost.

Ravnateljica:
Irena Artank

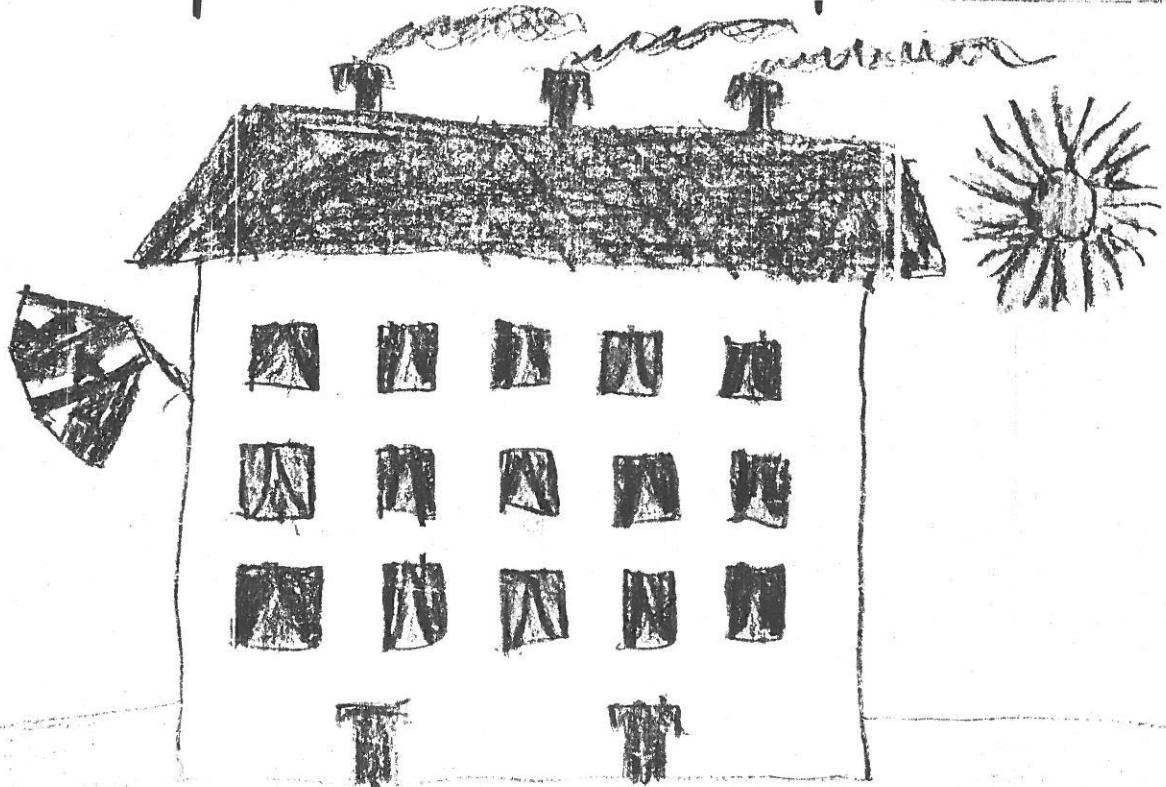
DRUGAČEN JE

PRISEL JE - OD NIKOGAR PREKLET,
A VENDAR DRUGAČEN.
NI VPRASAL - ME LJUBIS,
ME HOČES
TUKAJ JE DANES, JUTRI....
NJEGOV POGLED NE SPRAŠUJE,
O NIČEMER NE PREMISLJUJE.

NEBOGLJEN UPIRA VAME OČI,
STEGUJE ROKE...
AH, ČE INELA BI KAMEN,
POTEM BI MORDA,
AMPAK SAMO MORDA,
UTISALA GLAS SRCA,
KI PRAVI LJUBIM, LJUBIM GA!

A TEMA NOČI
PRIPLAZI SE VAME IN
TRKA IN KLJUJE...
KAJ BO JUTRI IN ZA TEM?
BOM ZMOGLA, AL' ME BREME
BO ZLOMILO?
ODKOD, OH LE ODKOD
NAJ ČRPAM MOČ - ZATE
ZATE DETE VEČNO NEBOGLJENO.

A. K.

DARINKA

**kovinotehna
- obvestila**

